

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **L. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2004, č. j. 9 Az 90/2003 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl zamítnut její návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2004, č. j. 9 Az 90/2003 - 32. Citovaným rozsudkem soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 12. 2002, č. j. OAM-476/VL-02-P11-2001, kterým jí nebyl udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá vady řízení spočívající v tom, že krajský soud nezjistil před vydáním rozhodnutí přesně a úplně skutkový stav, neopatřil si potřebné důkazy a jeho rozhodnutí nevychází ze zjištěných podkladů.

Stěžovatelka připomíná, že nemá peníze na nezbytného právního zástupce, neboť nemá žádný příjem, o čemž byla připravena poskytnout důkazy. Očekávala tedy zaslání formuláře Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Ten však neobdržela a místo tohoto obdržela až usnesení, že je její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů zamítnut, neboť na výzvu soudu nezaslala vyplněný formulář. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka dle svých slov tento formulář vůbec nedostala, žádá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního spisu především zjistil, že stěžovatelka podala kasační stížnost proti výše označenému rozsudku městského soudu ze dne 10. 3. 2004. V této kasační stížnosti mimo jiné požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o této kasační stížnosti. V reakci na to jí městský soud poslal pod č. j. 9 Az 90/2003 - 40 formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“. Tento formulář jí zaslal na adresu M. 1002/1, P. 10 a zásilka byla dne 13. 5. 2004 uložena na poště, neboť stěžovatelka nebyla zastižena. Vzhledem k tomu, že si tuto zásilku stěžovatelka nevyzvedla ani v úložní době, vrátila se městskému soudu.

V reakci na toto jednání stěžovatelky vydala předsedkyně senátu městského soudu usnesení ze dne 7. 7. 2004 napadené nyní posuzovanou kasační stížností. V něm uvedla, že výzva s formulářem potvrzení byla stěžovatelce doručena dnem 24. 5. 2004 uložením na poště. Ve stanovené lhůtě stěžovatelka na výzvu nezareagovala, soudem zaslaný formulář městskému soudu vyplněný nepředložila a ani jinak nedoložila, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudního poplatku a tím naplněna první z podmínek ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., a proto žádost stěžovatelky o ustanovení právního zástupce zamítla.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda není na závadu řízení o této kasační stížnosti skutečnost, že ani v řízení o ní není stěžovatelka zastoupena advokátem, jakkoliv se tato podmínka vztahuje podle § 105 odst. 2 s. ř. s. obecně na všechna řízení o kasačních stížnostech. Zdejší soud vyšel ze své dosavadní judikatury a konstatoval, že toto obecné pravidlo se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Vyplývá to zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 6 Azs 27/2004 (publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS): *„V řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobců není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř s.).“*

Pohledem své judikatury posoudil zdejší soud i samotnou otázku neustanovení zástupce stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti. K limitům práva na zákonného zástupce se Nejvyšší správní soud ve vztahu k obdobné situaci vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. 7 Ads 24/2003 (nepublikováno), kde uvedl: *„Právo na právní pomoc v řízení před soudy podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod není právem absolutním. Toto právo lze realizovat jen za zákonem stanovených podmínek; nelze tedy považovat za nezákonný postup soudu, který zamítne žádost účastníka o ustanovení zástupce z důvodu, že účastník řízení neprokázal předpoklady pro osvobození od soudních poplatků stanovené v ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s.“*

V daném případě bylo jasně prokázáno, že stěžovatelka neprokázala předpoklady pro osvobození od soudního poplatku stanovené v ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., zejména soudu nezaslala vyplněný formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“. Stěžovatelka sice tvrdí, že tento formulář vůbec neobdržela, zdejší soud však po prostudování soudního spisu konstatuje, že ani v otázce doručování tohoto formuláře a posouzení následků toho, že si jej stěžovatelka v úložní době nevyzvedla, městský soud nepochybil.

Vzhledem k tomu, že s. ř. s. neobsahuje komplexní úpravu doručování, je na posuzovaný případ třeba využít odkazu na použití občanského soudního řádu dle § 42 odst. 5 s. ř. s., podle nějž se má občanský soudní řád obdobně použít pro způsob doručování. Podle § 46 odst. 4 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2004 pak platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Městský soud tedy postupoval v souladu s tímto ustanovením občanského soudního řádu a konstatoval v napadeném usnesení, že byl stěžovatelce tento formulář doručen první pracovní den po uplynutí deseti dnů po uložení, tedy v pondělí dne 24. 5. 2004. Adresu, na niž bylo stěžovatelce doručováno, je přitom nutno pokládat za adresu, kde se zdržuje, neboť ji uvedla jako adresu svého pobytu na první kasační stížnosti směřující do meritorního rozsudku městského soudu a konečně i na druhé kasační stížnosti směřující do nyní posuzovaného usnesení.

Lze tak uzavřít, že městský soud nepochybil, když konstatoval, že stěžovatelka na předmětnou řádně provedenou výzvu nezareagovala a soudem zaslaný formulář městskému soudu vyplněný nepředložila. Postupoval tedy správně i v tom, že žádost stěžovatelky o ustanovení právního zástupce zamítl s ohledem na takto vzniklou situaci, kdy mu nemohlo být známo, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro ustanovení právního zástupce.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebyly shledány tvrzené vady řízení před městským soudem.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu